

РОБЪРТ ХАУЪРД ФЕНИКС ВЪРХУ МЕЧА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

След като нападна столицата и уби крал Нумедид на стъпалата пред трона му (на който не пропусна да седне сам) Конан, сега вече над четиридесет годишен, стана крал на най-великата хайборейска нация.

Животът на един крал обаче съвсем не се оказва розов. Още през същата година бардът Риналдо запява предизвикателни балади, възхваляващи „мъченика“ Нумедид. Аскаланте — граф на Тюн, събира около себе си група заговорници, възнамеряващи да свалят варварина от трона. Конан разбира, че хората имат къса памет, а също, че самият той е станал жертва на онова главозамайване, което идва с трона.

1

Над скритите в сенки островърхи кули се бе спуснала призрачна тъмнина и навсякъде цареше онази тишина, която идва пред изгрев. В една сенчеста уличка, част от истински лабиринт на тайнствено преплетени пътища, четири маскирани фигури излязоха през врата, предпазливо отворена от мургава ръка. Без да промълвят нито дума, те се изгубиха в тъмнината, плътно загърнати в плащовете си, прокрадвайки се беззвучно като духовете на убити. През пролуката на все още откренатата врата надничаше лице със сардоническа физиономия; две зли очи блеснаха с омраза в тъмнината.

— Вървете в нощта, създания на тъмнината — чу се подигравателен глас. — О, глупци, вие даже не подозирате, че гибелта ви следва по петите като сляпо куче!

Човекът, изрекъл тези думи, затвори вратата и сложи резето, след което се обърна и със свещ в ръката тръгна по коридора. Това беше навъсен гигант, чиято тъмна кожа разкриваше стигийската му кръв. Той влезе в една стая, в която висок, строен мъж, облечен в поизносени дрехи от кадифе, лежеше като голяма, ленива котка на покрит с коприна диван и отпиваше вино от огромна златна чаша.

— Е, Аскаланте — каза стигиецът, оставяйки свещта, — лековерните ти слуги излязоха на улицата, както плъхът напуска дупката си. Ти си служиш със странни инструменти.

— Инструменти? — отвърна Аскаланте — Ха, по-скоро те ме разглеждат като инструмент. Месеци наред, откакто четиримата непокорни ме извикаха от южната пустиня, аз живея сред враговете си, крия се през деня в тази забутана къща, а нощем се прокрадвам през тъмни улици и още по-тъмни коридори. И постигнах онова, което тези непокорни бунтовници не съумяха. Използвайки тях, както и други агенти, много от които не са виждали никога лицето ми, успях да предизвикам размирици и брожение в цялата империя. Казано накратко, аз, работейки в сянка, подготвих падането на краля, който

седи на трона под слънцето. Но в името на Митра, аз бях държавник преди да стана изгнаник.

— А тези нещастници, които мислят, че са ти господари?

— Те ще продължат да се заблуждават, че им служат, докато не изпълним задачата си. Та кои са те да се сравняват с Аскаланте? Волмана, джуджето-граф на Карабан; Громел, гигантът командир на Черния легион; Дион, дебелия барон на Аталус; Риналдо, бардът с мозък на заек. Аз съм силата, която сплоти стоманата в тях и когато времето дойде пак аз ще ги унищожа, благодарение на глината в тях. Но това е работа на бъдещето, а тази нощ кралят трябва да умре.

— Преди няколко дни видях имперските ескадрони да напускат града — каза стигиецът.

— Те се отправиха към границата, нападната от езичниците пикти. Е, само благодарение на силните напитки, които прехвърлих през границата за да се решат на тази лудост. Голямото богатство на Дион помогна в това. А Волмана направи възможно да се освободим от останалите имперски войски. Неговият родственик от кралска кръв в Немедия успя да убеди крал Нума да поиска присъствието на граф Троцero поатейниец, сенешал на Аквилония и, разбира се, за да му окаже необходимата чест той замина придружен от кралски ескорт, своите собствени войски и Просперо, дясната ръка на Конан. Така в града останаха само телохранителите на краля, ако не говорим за Черния легион. Чрез Громел подкупих един офицер прахосник от гвардията и той ще отведе хората си от кралските покои в полунощ. И тогава с помощта на моите шестнайсет главорези ние ще влезем в двореца по таен тунел. А когато си свършим работата, дори хората да не излязат да ни приветствуват, Черният легион на Громел ще е достатъчен за да задържим града и короната.

— И Дион си мисли, че той получи короната?

— Да. Дебелият глупак счита, че му се полага заради примеса на кралска кръв в неговата. Конан направи голямата грешка да остави живи хора, които се гордеят, че произходът им е свързан със старата династия — онази, от която той заграби короната на Аквилония. Волмана пък иска отново да се ползува от кралското благоволение, както и при стария режим, за да може да върне обеднелите си имения към предишното им великолепие. Громел мрази Палантидес — командира на Черните дракони и с всичката си упоритост на босониец,

желае да командва цялата армия. Единствен от всички ни Риналдо няма лични амбиции. За него Конан е просто груб варварин с окървавени ръце, дошъл от север за да оплячкоса една цивилизована земя. Той идеализира краля, когото Конан уби за да вземе короната, помнейки единствено, че той понякога е гледал благосклонно на изкуствата и в същото време забравяйки за злините, сторени по време на царуването му. Нещо повече, той кара и хората да ги забравят. Те вече открито пеят „Тъга по краля“, в която Риналдо възхвалява като светец злодея и нарича Конан „онзи дивак с черно сърце излязъл от преизподнята“. Конан се смее, но хората са настръхнали.

— Защо мрази той Конан?

— Поетите винаги ненавиждат онези, които са на власт. За тях перфектното винаги лежи зад последния ъгъл или може би зад следващия. Те бягат от настоящето в блян по миналото или бъдещето. Риналдо е един пламтящ факел от идеализъм, запален, както той си въобразява, за да събори тирана и освободи хората. Що се отнася до мен... е, допреди няколко месеца нямах други амбиции освен да ограбвам керваните до края на живота си, но сега усещам, че старите мечти са се събудили. Конан ще умре, Дион ще се качи на трона. После той също ще умре. Един по един всички, които ми се противопоставят ще умрат: от огън, от стомана или от онези смъртоносни вина, които ти така добре приготвяш. Аскаланте, Крал на Аквилония! Как ти звучи?

Стигиецът сви широките си рамене:

— Имаше време — каза той с нескривана горчивина, — когато и аз имах своите амбиции, в сравнение с които твоите са евтини и детински. Колко ниско съм паднал! Старите ми наставници и съперници наистина не биха повярвали на очите си, ако можеха да видят Тот-Амон, служителя на Пръстена да обслужва като някакъв роб един чуждоземец, при това обявен извън закона и да помага на дребните амбиции на барони и крале!

— Ти заложи на магии и мумии — отговори Аскаланте безгрижно. — Аз залагам на моята съобразителност и на моя меч.

— Разумът и мечата са сламки срещу мъдростта на Мрака — изръмжа стигиецът и черните му очи блеснаха със заплашителен пламък. — Ако не бях загубил Пръстена, ролите ни щяха да бъдат разменени.

— Както и да е — отговори престъпникът нетърпеливо, — по гърба ти носиш следи от моя бич и най-вероятно ще продължаваш да ги носиш.

— Не бъди толкова сигурен! — зверската злоба на стигиеца проблясна с червени огънчета в очите му. — Някой ден, по някакъв начин аз отново ще намеря Пръстена и когато това стане, кълна се в змийските зъби на Сет, ти ще си платиш ...

Разгневеният аквилонец рипна и тежко го удари през устата. Тот залитна и от устните му потече кръв.

— Ставаш прекалено нагъл, куче — изрева изгнаникът. — Бъди по-предпазлив, аз все още съм ти господар и знам твоята черна тайна. Хайде, качи се на покрива и извикай, че Аскаланте е в града и заговорнички срещу краля... ако смееш.

— Не смея — прошепна стигиецът, избърсвайки кръвта от устните си.

— Не смееш, разбира се — поусмихна се Аскаланте. — Защото ако аз умра в резултат на измама или предателство, един отшелник в южната пустиня ще научи и ще разчупи печата на манускрипта, който оставих при него. И като го прочете, ще се пръсне слух в Стигия, а в полунощ от юг ще задуха вятър. И къде ще скриеш главата си ти, Тот-Амон?

Робът потръпна и тъмното му лице стана пепелявосиво.

— Достатъчно! — безапелационно смени темата Аскаланте — Имам работа за тебе. Нямам доверие в Дион. Наредих му да се отправи към имението си извън града и да остане там, докато не свършим работата си тази вечер. Дебелият глупак така и не съумя да скрие безпокойството си пред краля днес. Последвай го на кон и ако не го настигнеш по пътя, продължи до имението му и остани с него там, докато не изпратим за него. Не го изпускай от погледа си. Той се е побъркал от страх и може да хукне нанякъде... може дори да се върне при Конан и да му разкрие заговора, с надежда, че така ще спаси кожата си. Върви!

Робът се поклони, прикривайки омразата в очите си и постъпи както му бе наредено. Аскаланте се обърна отново към чашата си с вино. Над върховете на кулите се надигаше утро, алено като кръв.

2

*Когато бях боец под тътена на
барабани*

*по златен прах пристъпвах аз,
по който път да хвана;*

*Откакто станах крал, ме
дебнат по петите*

*и гледат как кинжал да ми
забият във гърдите.*

*Пътя на
кралете*

Стаята беше голяма и богато украсена с пищни гоблени по лъскавите панели на стените, дебели килими на пода и висок таван, по който имаше изкусна резба и сребърни орнаменти. Зад маса от слонова кост, позлатена по ръбовете, седеше мъж, чийто широки рамене и обветрено лице не подхождаха на луксозната обстановка. Той изглеждаше повече част от слънцето, ветровете и планините. И найлекото му помръдване издаваше стоманени мускули, ясна глава и координацията на един роден войн. Нямаше никаква поза или пресметливост в действията му. Той или беше в абсолютен покой — но застивайки като бронзова статуя — или бе в действие, но не с припряни нервни движения, а с котешка пъргавина и бързина, която замъгляваше погледа, опитал се да го проследи.

Дрехите му бяха от скъпа тъкан, но просто ушити. На главата си нямаше обръч или друго украшение и черната му квадратно оформена грива бе задържана само от сребърно-тъкана лента над челото.

Той остави златния писец, с който досега бе грижливо писал по намазани с восък плочки и спря със завист изгарящия поглед на сините си очи върху мъжа пред себе си. Последният в момента се занимаваше

със собствените си проблеми, защото разсеяно подсвиркуваше, оправяйки дантелите върху позлатената си броня — доста необикновено занимание, още повече в присъствието на един крал.

— Просперо — обади се мъжът зад масата, — тези светски грижи ме изморяват повече от всички битки, в които съм участвал.

— Всичко това е част от играта, Конан — отговори тъмно-окият поатейниец. — Ти си крал и трябва да играеш ролята си.

— Как бих искал да мога да дойда с тебе до Немедия — промълви Конан със завист. — Сякаш векове изминаха откакто съм стискал кон между краката си, но Публий твърди, че делата тук, в града, изисквали присъствието ми. Проклет да е!

Когато съборих старата династия — продължи той, с онази фамилиарност, която съществуваше само между поатейниеца и него, — това се оказа доста лесно, макар тогава да ми се струваше трудна работа. Като обръщам сега поглед към дивия път, който съм следвал, всички онези дни на мъки, интриги, убийства и горест сега ми се струват като блян.

Но моите блянове не стигаха далече, Просперо. Когато крал Нумедид се просна мъртъв в краката ми и аз сграбчих короната от главата му за да я поставя на своята, аз бях стигнал до границата на своите мечти. Имах готовност да взема короната, но не и да я задържа. В онези отминали дни на свободата, всичко от което имах нужда бе остър меч и прав път към враговете ми. Сега пътищата не са така прави и мечът ми е безполезен.

Когато свалих от трона Нумедид, тогава аз бях Освободителя, а сега те плюят върху сянката ми. Поставили са статуя на тази свиня в храма на Митра и хората отиват за да хленчат пред нея, възхвалявайки я като свят символ на монарха, който е намерил смъртта си от окървавените ръце на един варварин. Като предвождах армиите ѝ към победи като наемник, Аквилония не обръщаше внимание на факта, че бях чужденец, но сега вече не може да ми прости това.

И ето, сега те отиват в храма на Митра за да запалят благовония пред паметта на Нумедид — мъже, които неговият палач е осакатил и ослепил, мъже, чийто синове са загинали в неговите подземия, чийто съпруги и дъщери са били отвеждани в неговия харем. Капризни глупци!

— Риналдо е отговорен в най-голяма степен за всичко — отговори Просперо, пристягайки с още една дупка колана, на който висеше меча му. — Песните, които пее подлудяват хората. Обеси го в шутовските му дрехи на най-високата кула в града. Нека съчинява рими за лешоядите.

Конан поклати лъвската си глава.

— Не, Просперо, той е отвъд досега ми. Великият поет е по-велик от всеки крал. Песните му са по-могъщи от скиптъра ми, защото той едва не ми изтръгна сърцето, когато реши да пее за мене. Ще умра и ще ме забравят, но песните на Риналдо ще живеят винаги.

Не, Просперо — продължи кралят и мрачна сянка на съмнение мина през погледа му, — тук има някаква тайна, развиват се неща, които са ни неизвестни. Долавям това, както на младини усещах скрития във високата трева тигър. Има някакво неопределимо възмущение из цялото кралство. Аз съм като ловец, клекнал край малкия си огън в гората, дочуващ прокрадващи се стъпки в тъмнината и почти забелязващ блясъка на пламтящи очи. О, ако можех да се изправа срещу нещо осезаемо, което да разреже с меча си! Казвам ти, съвсем не е случайно, че пиктите напоследък така ожесточено нападат границите и че босонийците поискаха помощ за да ги отблъснат. Трябваше да тръгна с войските.

— Публий се опасява от заговор, имащ за цел да те заловят и убият отвъд границите — отговори Просперо, пригласяйки коприненото наметало над блестящата си ризница, като се любуваше на високата си гъвкава фигура в сребърното огледало. — Затова и настоя да останеш в града. Тези съмнения са плод на варварските ти инстинкти. Нека хората си ръмжат! Наемниците са на наша страна, също и Черните дракони, а всеки главорез в Поатея се кълне в тебе. Единственото, което те застрашава е убийство, но това е невъзможно, защото императорската войска те охранява ден и нощ. Какво правиш там?

— Карта — отговори с гордост Конан. — Картите в двореца добре показват страните на юг, изток и запад, но на север те са много общи и с грешки. Затова добавям северните земи сам. Ето, това е Кимерия, където съм роден. А...

— Асгард и Ванахайм — разглеждаше Просперо картата. — В името на Митра, аз почти вярвах, че тези страни са измислени.

Конан се усмихна с дива усмивка, поглаждайки несъзнателно белезите по тъмното си лице.

— Щеше да мислиш по-иначе, ако бе прекарал младините си по северните граници на Кимерия! Асгард лежи на север, а Ванахайм на северозапад от Кимерия и по границите се води непрекъсваща война.

— Що за хора са това северняците? — запита Просперо.

— Високи, руси, синеоки. Техен бог е Имир, леден гигант и всяко племе има собствен крал. Те са своенравни и жестоки. Воюват по цял ден, а после цяла нощ пият пиво и и дерат гърлата си с техните дивашки песни.

— Тогава мисля, че си като тях — изсмя се Просперо. — Ти се смееш високо, пиеш дълбоко и пееш хубави песни, макар никога да не съм виждал кимериец, който да пие нещо друго освен вода, или да се смее, или даже да пее, ако не броим мънкането на отвратителни погребални песни.

— Може би това се дължи на земята, в която живеят — отговори кралят. — Никога не е имало по-мрачна земя: цялата осеяна с хълмове и непроходими гори, под небе, което никога не променя сивия си цвят и ветрове, които стенат жалостиво из долините.

— Да, не е чудно, че там израстват мрачни мъже — съгласи се Просперо, свивайки рамене и мислейки си за облените в слънце равнини и ленивите сини реки на Поатия, най-южната провинция на Аквилония.

— Те нямат никаква надежда тук или нататък — отговори Конан. — Техните богове са Кром и неговата черна раса, които господствуват в едно неогрявано от слънцето място, потънало във вечна мъгла, което е светът на мъртвите. Митра! Начина, по който живеят езирите ми допадеше повече.

— Е — засмя се Просперо, — мрачните хълмове на Кимерия са далече зад тебе. А сега трябва да тръгвам. Ще обърна чаша бяло немедийско за тебе в двореца на Нума.

— Добре — изсумтя кралят, — но целувай танцьорките на Нума само заради себе си, защото иначе ще стане държавен въпрос!

Сочният му смях съпроводи Просперо извън стаята.

3

*Когато Сет лежи под
пирамидите на пръстени навит
и хората му бродят с поглед
плах и свит,
към теб отправям зов от
тъмнината,
О, Змей блестящ, дано получа
своята отплата!*

Слънцето залязваше и за един кратък миг бе озарило зелената гора и синята омара над нея в златисто. Угасващите му лъчи хвърляха отражения от дебелата златна верижка, която стопанинът на Аталус неспокойно въртеше из ръцете си, седнал сред цветните дървета в градината си. Той помести дебелото си тяло в мраморната седалка и погледна боязливо около себе си, сякаш търсеше дебнещ враг. Беше седнал под дебелата сянка на сплели клоните си дървета, сред които бе разчистено кръгло празно пространство. Наблизо се чуваше сребърния звън на фонтан, а други, невидими в момента фонтани из огромната градина шепнеха, пригласяйки във вечна симфония.

Дион беше сам, ако не се броеше голямата черна фигура, изтегнала се на мраморната пейка до него, която наблюдаваше благородника с дълбоките си навъсени очи. Дион не мислеше за Тот-Амон. Той смътно съзнаваше, че това е роб, на който Аскаланте има голямо доверие, но подобно на другите богати хора Дион не обръщаше особено внимание на онези, стоящи под него.

— Няма нужда да се безпокоиш — каза Тот. — Заговорът не може да се провали.

— И Аскаланте може да направи грешка като всеки друг — отсече Дион, изпотпявайки се от самата мисъл за неуспех.

— Не и той — усмихна се стигиецът злобно, — защото иначе щях да бъда не негов роб, а негов господар.

— Какви ги говориш? — объркано отговори Дион, който участвуваше в разговора само с част от съзнанието си.

Тот-Амон присви очи. Въпреки железния си самоконтрол, в него до пръсване напиреха дълго сдържани срам, омраза, ярост, готови да се хванат и за най-малкия шанс. Това, което той не осъзнаваше бе, че Дион гледа на него не като на човешко същество с мозък и съобразителност, а като на роб, следователно нещо, което не заслужава да бъде забелязвано.

— Изслушай ме — каза Тот. — Ти ще станеш крал. Но ти малко познаваш Аскаланте. Не можеш да му имаш доверие след като убият Конан. Аз мога да ти помогна. Ако ти ме защитиш, когато вземеш властта, аз ще ти помогна.

Изслушай ме, господарю. Аз бях велик магьосник на юг. Хората говореха за Тот-Амон, както споменават за Рамон. Крал Ктесфон от Стигия ми оказа голяма чест, принуждавайки другите големи магьосници да ме признаят за стоящ над тях. Те ме мразеха, но се страхуваха от мене, защото аз имах контрол над същества от отвъдния свят, които идваха на моя зов и се подчиняваха на заповедите ми. О, Сет, моите врагове не знаеха кога ще се събудят посред нощ, усещайки ноктите на безименна твар забити в гърлата им! Аз правех страшна черна магия с помощта на приличащия на змия Пръстен на Сет, който бях намерил дълбоко под земята, забравен там много преди първия човек да изпълзи от морето тиня.

Но един крадец открадна Пръстена и мощта ми бе сломена. Магьосниците се обединиха за да ме унищожат и аз избягах. Отправих се на път през Кот, предрешен като водач на камили и тогава разбойниците на Аскаланте се нахвърлиха върху нас. Всички от кервана бяха избити с изключение на мене. Спасих живота си, разкривайки на Аскаланте кой съм и заклевайки се да му служа. Но колко горчивина ми донесе тази клетва!

За да ме задържи, той написа за мене в един манускрипт, запечати го и го предаде на отшелник, живеещ по южните граници на Кот. И аз не смея да забия кинжал в сърцето му докато спи, нито да го предам на враговете му, защото тогава отшелникът ще извади

манускрипта и ще го прочете, както му нареди Аскаланте. И после ще разкаже за това във Стигия...

Отново Тот потръпна и черната му кожа посивя.

— В Аквилония не ме познават — поясни той. — Но ако враговете ми в Стигия научат къде съм, дори да ни разделя половината свят, това пак няма да ме спаси от участ, която би погубила душата и на бронзова статуя. Единствено крал със замъци и войска би могъл да ме защити. Ето, затова ти разказах тайната си и настоявам да сключим съюз. Аз мога да ти помагам с мъдростта си, а ти можеш да ме защитиш. И някой ден, когато намеря Пръстена...

— Пръстен ли? Пръстен? — Тот бе надценил върховния егоизъм на мъжа пред себе си. Дион даже не изслуша думите на роба, толкова бе потънал в собствените си мисли, но последната дума бе размърдала някаква вълна във водите на неговия егоцентризъм.

— Пръстен? — повтори той. — Това ми напомня за моя пръстен, който трябва да ми носи щастие. Получих го от крадец шемит, който се кълнеше, че го е откраднал от някакъв магьосник на юг и че той щял да ми донесе късмет. Митра ми е свидетел, че му платих достатъчно. О, богове, ще имам нужда от всичкия възможен късмет, след като Волмана и Аскаланте ме въвлякоха в гадните си заговори... Ще го потърся.

Тот скочи, в лицето му нахлуваше кръв, от която то стана още потъмно, а очите му блеснаха с огъня на онази ярост, която изпълва човека, осъзнал истинската дълбочина на жалката човешка тъпотия. Дион пак не му обърна внимание. Повдигнал капака на тайно отделение под мраморната си седалка, той започна да рови из купа всевъзможни предмети — варварски амулети, парчета от кости, части от жалки бижута — неща, които суеверността му го бе подтиквала да купува.

— А, ето го! — и той триумфално извади пръстен със странен произход. Беше от метал като мед и бе оформен като змия, навита на три, ухапала опашката си. Вместо очи имаше жълти камъни, които блестяха със зловен блясък. Тот-Амон извика сякаш поразен от гръм, а Дион се извърна и зяпна, пребледнявайки изведнъж. Очите на роба горяха, устата му бе широко отворена, а огромните му черни ръце се протягаха напред с извити пръсти.

— Пръстена! О, Сет! Пръстена! — изкрещя той. — Моят пръстен... който ми откраднаха...

В ръцете на стигиеца блесна стомана и напрягайки мощните си рамене той заби кинжал в дебелото тяло на благородника. Тънкият писък на Дион заглъхна в клокочещ звук и отпуснатото му туловище се свлече. Глупак до края на живота си, той умря без да разбере защо. Забравил вече за него, Тот обърна с крак трупа и взе пръстена с двете си ръце. Очите му блестяха със страховита жизненост.

— Пръстена! — прошепна той, изпаднал в ужасяващ екстаз. — Моята власт!

* * *

Колко дълго стоя неподвижен като статуя над ужасния предмет, попивайки злокобното му излъчване, дори стигиецът не можеше да каже. Когато се отърси от унес и призова обратно съзнанието си от потъналата в мрак бездна, из която се бе носило, луната изгрываше и хвърляше дълги сенки по гладката мраморна облегалка на ложето, в основата на което бе проснато тялото на онзи, който до неотдавна бе господар на Аталус.

— Край, Аскаланте, дотук! — прошепна стигиецът, очите на който блестяха с червена светлина като на вампир. Изправяйки се, той взе шепа съсирена кръв от локвата, в която лежеше жертвата му и я разтри върху очите на змията от пръстена, така че жълтите искри в тях бяха покрити от аленочервена маска.

— Затвори очи, тайнствен змей — прошепна той напевно с вледеняващ душата шепот. — Затвори очите си за лунната светлина и ги отвори в тъмните простори! Какво виждаш, о, змей на Сет? Кого ще призовеш от дълбините на Нощта? Чия сянка пада върху помръкващата светлина? Повикай го при мене, змей на Сет!

Той започна за поглажда люспите на змията с особени кръгови движения на пръстите си, при което те се връщаха в точката от която тръгнаха, а гласът му затихна още повече, докато произнасяше зловещи имена и тайнствени заклинания, забравени навсякъде, освен в мрачното сърце на Стигия — там, където чудовищни сенки се прокрадват в здрача на гробниците.

Въздухът над него се раздвижи както се разместват водните пластове, когато някакво същество се издига на повърхността. Странен, вледеняващ вятър повя като от отворена врата. Тот почувства нечие присъствие зад гърба си, но не се обърна. Погледът му остана прикован върху осветения от лунната светлина мрамор, върху който играеше полупрозрачна сянка. Той продължаваше заклинанията си, сянката нарастваше, уплътняваше се и накрая се изправи застрашително добила ясни очертания. Формата ѝ приличаше отчасти на гигантска маймуна, но никога по-рано подобна маймуна не бе стъпвала нито по земята, нито дори в Стигия. Но Тот все още не я поглеждаше и вместо това извади от пояса сандал на господаря си, който винаги носеше със слабата надежда, че някога може да го използва с такава цел, и го хвърли зад гърба си.

— Разгледай го добре, робе на Пръстена — възкликна той. — Намери онзи, който го е носил и го унищожи! Погледни го в очите и стъпчи душата му, преди да я откъснеш от гърлото! Убий го! Да, — добави той в сляп изблик на ярост — както и всички, които са с него!

Тот видя как ужасната сянка, отпечатана върху обляната от лунна светлина стена, се навежда и започва да души като някаква отвратителна хрътка. След това грозната глава се надигна и нещото изчезна в нощта като вятър през дърветата. Стигиецът вдигна ръце в луд екстаз, а зъбите и очите му блеснаха под лунната светлина.

Един войник, който охраняваше извън стените, извика изплашено, когато някаква изкривена черна сянка с пламтящи очи прескочи стената покрай него и се втурна като вихрушка. Но тя се загуби толкова бързо, че озадаченият войн така и не разбра дали това беше сън или халюцинация.

4

*Светът бе млад, мъжете слаби
и
зверове на Нощта на воля,
но с сока на анчар, стомана,
огън,
със Сет подхванах боя.
Сега когато спя под планината
и вековете бавно отминават,
ще бъде ли борецът срещу
Змията
оставен на забрава?*

Останал сам под златния купол на голямата си спалня, крал Конан спеше неспокойно и сънуваше. През въртяща се сива мъгла той дочу странен вик, слаб, далечен и макар да не го разбираше, нещо не му позволяваше да го игнорира. С меч в ръка той тръгна през сивата мъгла, така както човек би вървял през облаци и гласът започна да става по-отчетлив, докато накрая започна да разбира какво му казва — през пропастта на Пространството и Времето някой викаше името му.

Мъглата изтъня и той установи, че се намира в огромен тъмен коридор, като че ли издълбан в плътна черна скала. Нямаше светлина, но по някаква причина можеше ясно да вижда. Подът, тавана и стените бяха излъскани и върху тях бяха изгравирани фигурите на древни герои и полузабравени богове. Той потръпна съзирайки скритите в сянка очертания на безименни величия и осъзна, че човешки крак не бе стъпвал в този коридор от векове.

Пред него се простря широка стълба, изсечена в скалата, а по стените на шахтата можеха да се различат езотерични символи, които бяха толкова древни и неразгадаеми, че кожата на Конан настръхна. В

стъпалата беше издълбан отвратителния профил на древния змей Сет, така че на всяко стъпало той поставяше крак върху главата му, какъвто бе древния замисъл, макар това да не го правеше по-спокоен.

Гласът обаче продължаваше да го призовава и накрая, в тъмнината, която нормално би била непроницаема за човешките му очи, той стигна до странна крипта и видя една бяла, белобрада фигура да седи в гробницата. Косата на Конан се изправи и той хвана меча си, но в този момент фигурата заговори със задгробен глас:

— О, човече, позна ли ме?

— Не, Кром да ми е на помощ! — изруга кралят.

— Човече — каза древният, — аз съм Епемитрий.

— Но Епемитрий Светеца е мъртъв от петнайсет столетия! — заекна Конан.

— Послушай! — заповяда другият. — Както камък, хвърлен в тъмно езеро изпраща вълни към далечните брегове, така и събития в незримия свят нахлуха като вълни в съня ми. Аз съм те набеязъл, Конан от Кимерия, и на теб е сложен печатът на велики събития и големи дела. Но по земята броди гибел, срещу която мечът ти е безсилен!

— Говориш ми със загадки — отговори Конан неспокойно. — Нека видя врага си и ще разцепя черепа му до зъбите!

— Освобождавай варварската си ярост срещу врагове от плът и кръв — изрече древният. — Не срещу хората трябва да те защитя. Но има тъмни светове, за които някои само се досещат, където дебнат безформени чудовища; различни твари могат да бъдат призовавани от заобикалящата ни празнота, да приемат материална форма, да разкъсват и поглъщат по заповед на зли магьосници. В дома ти има змия, о кралю — пепелянка в кралството ти, дошла от Стигия и черната мъдрост на сенките се е настанила в душата ѝ. И както спящия усеща близостта на пълзящата около него змия, така и аз почувствах злокобното присъствие на послушник на Сет. Той е опиянен от страшна власт и ударите, които ще нанесе по врага си, могат да съборят кралството. Извиках те при мене за да ти дам оръжие срещу него и неговата глутница от произподнята.

— Но защо? — удивен запита Конан. — Хората говорят, че ти спиш в черното сърце на Голамира, откъдето изпращаш на невидими

криле духа си за да помогне на Аквилония в трудни моменти, а аз... аз съм чуждоземец и варварин.

— Спокойно! — задгробният глас отекна в мрачната пещера. — Съдбата ти е свързана с Аквилония. Големи събития се зараждат в утробата на Съдбата и един побъркан магьосник не ще застане на пътя на империята. Преди векове Сет бе обхванал Земята в своите пръстени, както питон се увива около жертвата си. През целия ми живот, който продължи колкото живота на трима простосмъртни, аз се борих срещу него. Натиках го из сенките на загадъчния юг, но хората там започнаха да боготворят онзи, който за нас е олицетворение на архи-демона. Както се борих срещу Сет, така водих борба и с поклонниците му. Изправи меча си!

Изненадан, Конан го послуша и древният начерта с костелив пръст близо до тежката сребърна дръжка странен символ, който озари с бял пламък мрака. В този миг криптата, гробницата и древният изчезнаха, а обърканият Конан скочи от леглото си в голямата спалня под златния купол. И докато стоеше смаян от необичайността на съня си, той осъзна, че държи меча си в ръка. В този миг косата му настръхна, защото той видя странен символ изгравирани на широкото острие — очертанието на птица феникс. И той си спомни, че в гробницата му се бе присънила същата фигура, издялана от камък. Той се зачуди дали това беше просто една каменна фигура и го побиха тръпки от странността на случилото се.

Изведнъж дочу звук от прокрадващи се стъпки в коридора. Без да проверява на какво се дължат, той започна да навлича бронята си и се превърна във стария варварин — подозрителен и нащрек, както сив вълк на свобода.

5

*Какво ли знам за маниери,
лъжа, изкуство и позлата,*

*Аз, който бях роден под голото
небе, в гората.*

*Но всички те са без значение,
когато мечът е запял,*

*Елате кучета, умрете — бях
мъж, преди да стана крал.*

Пътя на
кралете

В мълчанието, настанило се из коридорите на кралския дворец се прокрадваха двайсет фигури. Краката им, голи или обути в мека кожа, не издаваха никакъв звук както върху дебелите килими, така и по мраморните плочи. Факлите, поставени в ниши из залите, хвърляха червени отблясъци от кинжали, мечове и бойни секири.

— По-спокойно, всички вие! — изсъска Аскаланте. — Който и да си, спри да сумтиш! Командирът на нощната охрана е отвел повечето от часовите в тези зали, а останалите е напил, но все пак нека внимаваме. Назад! Ето, охраната приближава.

Те се скриха зад няколко орнаментирани колони и почти веднага се зададоха десет гиганта в черна броня, които се движеха с отмерена крачка. По лицата им беше изписано съмнение и те поглеждаха към офицера, който ги отвеждаше от техния пост. Самият офицер беше доста приbledнял и когато охраната мина покрай скрилите се конспиратори, той избърса с трепереща ръка потта от челото си. Беше млад човек и измяната пред краля не му бе никак лесна. Той се проклинаше за разточителността си, която го бе хвърлила в ръцете на лихварите за да стане след това пешка в намеренията на политици.

Тежко стъпвайки охраната подмина и изчезна надолу по коридора.

— Добре! — озъби се Аскаланте. — Конан спи неохраняван. Сега бързо! Ако ни хванат докато го убиваме, свършено е с нас, но малко хора ще застанат на страната на един мъртъв крал.

— Да, бързо! — извика Риналдо, чийто очи блестяха като меч, който държеше над главата си. — Острието ми е жадно! Чувам как се събират лешоядите! Напред!

Те безразсъдно се забързаха по коридора и спряха пред позлатена врата, на която имаше изрисуван дракон — кралския символ на Аквилония.

— Громел! — отсече Аскаланте. — Разбий тази врата!

Гигантът пое дълбоко дъх и стовари тялото си върху вратата, която изскърца и се огъна. Той отново се напрегна и пак я блъсна. С трясъка на счупени резета и натрошени дъски, вратата се пръсна.

— Вътре! — изрева Аскаланте, който се бе разпалил.

— Вътре! — кресна Риналдо. — Смърт на тирана!

Те рязко спряха. Срещу тях стоеше Конан, но това не бе гол невъоръжен мъж, все още замаян от неочакваното събуждане, а варварин, съвсем разсънен, нащрек, облечен отчасти в броня и с дълъг меч в ръката.

За момент ситуацията наподобяваше жива картина — четиримата непокорни благородници, застанали край разбитата врата и цяла орда диви, рошави типове, скупчили се зад тях. Всички те стояха като замръзнали пред гледката на гиганта с изпепеляващ поглед, който чакаше изправен с меч в ръка, застанал в центъра на осветената от свещи стая. В този миг Аскаланте зърна на малка масичка в близост до кралското легло сребърния скиптър и тънкия златен обръч, представляващ короната на Аквилония и тази гледка го влуди.

— Влизайте, момчета! — извика престъпникът. — Той е сам срещу двайсет и е без шлем.

Наистина, не бе останало време на Конан да си сложи тежкия, украсен с пера шлем, нито да прикачи страниците на ризницата, а още помалко да вземе огромния си щит окачен на стената. И въпреки това, Конан бе по-добре защитен от враговете си с изключение на Волмана и Громел, който бяха с пълно снаряжение.

Кралят яростно ги изглежда, озадачен от това кои са те. Той не познаваше Аскаланте, забралата на бронираните му съперници бяха спуснати, а Риналдо бе свалил шапката си ниско над очите. С рев, който отекна в тавана, убийците нахлуха в стаята, предвождани от Громел. Той се втурна като бик, навел глава, прихванал меча си за изкормващ удар. Конан скочи срещу него и цялата му тигрова сила се преля в ръката, която завъртя меча. Описвайки свистяща дъга, острието проблесна във въздуха и се стовари върху шлема на босониеца. Мечът и шлемът звъннаха едновременно. Громел рухна безжизнен на пода. Конан отскочи назад все още държейки дръжката на счупения меч.

— Громел! — извика той, а очите му удивено блеснаха.

Разцепеният шлем разкриваше разцепената глава, но в този момент глутницата се нахвърли върху него. Острие на кинжал се плъзна по ребрата му, проникнало странично на двете плочи на бронята му, меч блесна пред очите му. Той отхвърли встрани убиеца с кинжала и стовари остатъка от счупения меч в слепоочието на човека с меча. Мозъкът му се пръсна по пода.

— Вие петимата, стойте до вратата! — изкрещя Аскаланте, който подскачаше по периферията на вихрушката от стомана и се страхуваше, че Конан може да си пробие път и да избяга. Главорезите отстъпиха за момент, а водачът им избута няколко от тях към единствената врата, но в този кратък миг Конан скочи към стената и дръпна от нея древна бойна секира, висяла недокосвана половин век.

Опрял гръб на стената, той изглежда затварящия се пред него кръг и скочи сред тях. Не беше любител на защитния бой; дори срещу смазващо превъзходство, той предпочиташе да налага боя на врага си. Всеки друг сигурно би загинал, а и самият Конан не хранеше надежди да оцелее, но кръвожадно искаше да причини максимални загуби преди да падне. Някакъв огън бе обхванал варварската му душа и бойните викове на старите герои отекваха в ушите му.

В момента, когато се отблъсна от стената, секирата му отсече рамото на един от убийците и със замах в обратна посока размаза черепа на друг. Някакъв меч кръвожадно се спусна над него, но той се изплъзна на косъм от смъртта. Приличаше на тигър сред маймуни, скачащ напред, встрани, извъртайки се, предлагайки една

непрекъснато движеща се цел, а междувременно секирата му вещаеше смърт.

За един кратък миг убийците се нахвърлиха вкупом върху него, нанасяйки удари слепешката, пречейки си взаимно заради големия си брой. След това отстъпиха: двата трупа на пода бяха ясно доказателство за яростта на краля, макар и самия Конан да кървеше от рани в ръката, шията и краката.

— Страхливци! — изкрещя Риналдо, отдръпвайки назад шапката си с перо и бесен поглед в очите. — Нима бягате от боя? Ще живее ли деспота? Напред!

Той се хвърли напред, но Конан, разпознавайки го, пречупи меча му с къс, но страшен удар и с отворена длан го запрати на пода. Кралят блокира удар на Аскаланте с лявата си ръка и престъпникът едва спаси живота си като се приведе и отскочи от пътя на свистящата секира. Убийците отново се нахвърлиха и секирата на Конан отново звънна и се стовари. Един разбойник се вмъкна зад замаха и се хвърли в краката на краля, но след кратко боричкане с онова, което му се стори че е желязна кула, вдигна поглед навреме за да види падащата секира, но недостатъчно навреме за да я отбягне. В същия момент друг вдигна меч си с две ръце и го стовари върху бронята, защитаваща рамото на Конан. В миг ризницата му плувна в кръв.

Волмана, разбута атакуващите нетърпеливо наляво и надясно от себе си и се хвърли кръвожадно към незащитената глава на Конан. Кралят дълбоко приклепна и мечът отсече кичур от черната му коса. Конан рязко се извъртя и нанесе страничен удар. Секирата се впи в стоманената кираса и Волмана рухна с огромна дупка в лявата си страна.

— Волмана! — задъхан произнесе Конан. — Бих познал това джудже и в ада...

Той се изправи за да посрещне нова бясна атака на Риналдо, който се нахвърляше без да се грижи за защитата си, само с кинжал в ръката. Конан отскочи назад, и вдигна заплашително секирата.

— Риналдо! — гласът му беше пронизителен с нотка на отчаяние. — Назад! Не мога да убия тебе...

— Умри, тиран! — изкрещя побърканият бард, хвърляйки се с глава напред към краля. Конан задържа удара, който сърцето не му даваше да нанесе до последния момент. Едва когато почувствува

ужилването на острието в незащитената от бронята си част от тялото, той удари заслепен от липсата на избор.

Риналдо падна с разцепен череп и Конан отново отскочи към стената, а между пръстите му, които притискаха раната, се просмука кръв.

— Напред сега и до го довършим! — извика Аскаланте.

Конан опря гръб на стената и повдигна секирата. Той представляваше една статуя на непобедимата първична сила — разкрачени крака, наклонена напред глава, едната ръка, опряна на стената за опора, другата вдигнала секирата високо, могъщи релефно очертани мускули, черти на лицето, застинали в яростна маска на смъртта, очи горящи през кръвта, стичаща се върху тях. Хората се сепнаха — те може и да бяха диви, престъпни, безпътни, но все пак от раса, която бе считана за цивилизована, бяха възпитани сред цивилизацията, а срещу тях се бе опълчил варварин — един роден убиец. Те се свиха, защото и умиращият тигър може да посее смърт.

Конан долови колебанието и кръвожадно се усмихна:

— Е, хайде, кой ще умре първи? — запита той през разбитите си окървавени устни.

Аскаланте скочи напред като вълк, с невероятна пъргавина рязко спря и се хвърли на земята за да избегне смъртта, която свистеше пред него. Той трескаво прибра краката си и се изтърколи странично за да се спаси от втория удар, който Конан нанасяше, възстановил равновесието си след неуспеха при първия. Този път секирата се заби дълбоко в пода, близо до отдръпващите се крака на Аскаланте.

Друг отчаян смелчага избра този момент за да атакува и обезсърчените му другари го последваха неохотно. Намерението му бе да убие Конан, докато последният се мъчи да извади секирата си от пода, но преценката му се оказа погрешна. Червената секира отново се вдигна и пак се спусна захвърляйки окървавената карикатура на човек в краката на атакуващите.

В този момент писък на ужас се изтръгна от гърлата на онези, които бяха останали около вратата, защото някаква черна и безформена сянка падна на стената. Всички без Аскаланте се обърнаха при писъка и в следващия миг, виейки като кучета те слепешката изскочиха през вратата като една побесняла тълпа, за да се пръснат из двореца, обезумели от страх.

Аскаланте не погледна към вратата, защото очите му бяха приковани върху ранения крал. Той мислеше, че врявата около него се дължи на разпространилите се новини за нападението срещу краля и че останалите лоялни стражи идват насам, но му се стори странно, че закоравелите му главорези пицят така ужасено в своя бяг. Конан също не погледна към вратата, защото следеше движенията на престъпника с пламтящия поглед на умиращ вълк. Дори в този критичен момент циничната философия на Аскаланте не го изостави.

— Всичко изглежда загубено и най-вече честта — прошепна той. — Обаче кралят умира... и... — Каквато и друга мисъл да бе минала през главата му тя остана неизвестна, защото без да завършва изречението си, той леко се затича към Конан, който в този момент бе принуден да използва здравата си ръка, държала допреди миг секирата, за да избърше кръвта от заслепените си очи.

Но още в самото начало на атаката въздухът странно се раздвижи и някаква огромна тежест се стовари със сила между раменете му. Той се просна по лице и огромни криви нокти се забиха с агонизираща болка в плътта му. Гърчейки се отчаяно под нападателя си, той изви глава назад и погледна в лицето на кошмара и лудостта. Над него се бе надвесило огромно и черно нещо, което не можеше да е родено в света на хората. Големи зъби, по които се стичаше слюнка, се приближаваха към гърлото му и под блясъка на жълтите му очи той се сви така както крехко растение се свива от убийствения вятър.

Отвратителността на лицето надхвърляше всяко подобие с животинското. Можеше да бъде лице на древна, злокобна мумия, съживена с демоничен живот. Разширените очи на престъпника съзряха в последния момент преди лудостта да се спусне над съзнанието му някаква прилика на роба Тот-Амон с тези кошмарни черти. Едва сега циничната философия на Аскаланте го изостави и в мига преди страхотните зъби да се забият в него той нададе жалостив вик и издъхна.

Конан отърси капките кръв от очите си и остана вцепенен. Първоначално му се бе сторило, че някакво голямо черно куче се е надвесило над изкривеното тяло на Аскаланте. Но когато зрението му се изчисти той видя, че това не е нито куче, нито маймуна.

С вик, който проехтя като предсмъртния писък на Аскаланте, той се отблъсна от стената и посрещна скочилото насреща му ужасно

същество с всичката отчаяна сила, която събудените му към действие нерви успяха да вложат в замаха на секирата. Оръжието отскочи от скосения череп, който би трябвало за разцепи и кралят бе отхвърлен през половината стая от удара на гигантското тяло.

Лигавите челюсти се затвориха върху ръката, която Конан вдигна за да запази гърлото си, но чудовището не направи опит да я захване в мъртва хватка. То впи злобен поглед над обезобразената ръка в очите на краля, в които започна да се появява ужас, подобен на онзи в мъртвите очи на Аскаланте. Конан почувствува как душата му настръхва и започва да напуска тялото, привлечана към жълтите кладенци на космическия ужас, който започваше да запълва пространството около него и да всмуква в себе си всичкия живот и разум. Очите нарастваха, ставаха гигантски и в тях кимериецът долови реалността на всички отвратителни страхове, които дебнат в онзи външен свят на тъмна безформена празнота. Той отвори кървавите си устни за да изрази своята омраза и отвращение, но от гърлото му се изтръгна само сух дрезгав звук.

Все пак ужасът, който бе парализирал и унищожил Аскаланте, събуди в Конан някаква отчаяна ярост, подобна на лудост. С вулканичен гърч на цялото си тяло, той се хвърли назад, без да обръща внимание на агонизиращата болка в разкъсаната си ръка, като влачеше тялото на чудовището след себе си. В този момент отметнатата му ръка се удари в нещо, което замъгленото му съзнание разпозна, че е дръжката на счупения меч. Той я сграбчи инстинктивно и с всичката сила на нерви и мишци нанесе с нея удар като с кинжал. Пречупеното острие потъна дълбоко и неочаквано ръката на Конан беше освободена, защото ужасната уста зейна в агония. Кралят бе захвърлен встрани и подпрян на една ръка, той видя замаян ужасните конвулсии на чудовището и мощната гъста струя кръв, бликаща от широката рана, направена от острието. И докато наблюдаваше, конвулсиите затихнаха и съществото остана да лежи потрепвайки спазматично вперило нагоре погледа на мъртвите си очи. Конан примигна и отново отърси кръвта от очите си, защото му се стори, че нещото се разтапя и разпада в слюзеста маса.

Изведнъж ушите му доловиха гласове, малко след което стаята се напълни с най-сетне разбудилите се служители на двореца — рицари, благородници, дами, оръжейници, съветници — които трескаво

бърбореха, викаха и си пречеха един на друг. Появиха се и Черните дракони, подивели от ярост, проклинащи и ядосани, с ръце на мечовете и чуждоезични ругатни в устата. Младия офицер, отговорен за охраната пред вратата не можеше да бъде видян никъде, макар да бе търсен вече сериозно по-късно.

— Громел! Волмана! Риналдо! — възкликна Публий, висш сановник, като кършеше дебелите си ръце над труповете. — Каква черна измяна! О, как ще ми затанцуват някои след това. Извикайте охраната!

— Охраната е тук, стари глупако! — отсече Калантидес, командира на Черните дракони, забравяйки за момент сана на Публий. — По-добре спри да се вайкаш и ни помогни да превържем раните на краля. Иначе ще умре от загуба на кръв.

— Да, да! — извика Публий, който беше човек по-склонен да планира, отколкото да действа. — Трябва да му превържем раните. Да повикат всички лекари в двореца! О, боже, какъв позор за града! Да не са те убили съвсем?

— Вино! — изпъшка кралят от дивана, на който го бяха положили. Поднесоха чаша до окървавените му устни и той започна да пие като човек полумъртъв от жажда.

— Добре! — изръмжа той, отпусвайки се върху постелките. — Убиването е една проклета работа, от която гърлото пресъхва.

Вече бяха поспрели кръвта и вродената жизненост на варварина започваше да надделява.

— Погрижете се първо за раната отстрани — нареди той на придворните лекари. — Риналдо ми написа една убийствена песен и колко остро бе перото му!

— Трябваше да го обесим преди много време — избърбори Публий. — Какво ли добро може да се очаква от един поет. Ама кой е този...

Той неспокойно докосна тялото на Аскаланте с обувия си в сандал крак.

— О, Митра! — изтръгна се възклик от командира. — Това е Аскаланте, едно време граф на Тюн. Каква ли дяволска сила го е довела от засадите, които устройваше в пустинята?

— Но какво се е вторачил такъв? — прошепна Публий, като сам разтвори широко очи, усещайки космите около дебелия му врат да

настръхват. Останалите също се смълчаха, гледайки мъртвия престъпник.

— Ако бяхте видели онова, което той и аз видяхме — изръмжа кралят, надигайки се въпреки протестите на лекарите, — нямаше да се чудите. Ако смеете, погледнете... — той рязко спря, отвори уста и отпусна пръста, с който се беше опитал да посочи. На мястото, където беше умряло чудовището имаше само гол под.

— Кром! — изруга той. — Това нещо се е разтворило обратно в гадостта, която го беше родила.

— Кралят блънува! — прошепна един от благородниците. Конан го дочу и започна да го обсипва с варварски клетви.

— В името на Бадб, Мориган, Маха и Немейн! — завърши той разгневен. — Аз съм с разума си! Онова нещо приличаше на кръстоска между стигийска мумия и бабуин. Нахлу през вратата и главорезите на Аскаланте се пръснаха пред него. То уби Аскаланте, който след миг щеше да ме промуши. След това се нахвърли и върху мене и аз го убих... но не знам как, защото преди това секирата ми отскочи от него като от скала. Струва ми се обаче, че Свети Епемитрий има пръст в това...

— Вижте, говори за Епемитрий, който е покойник вече петнайсет века! — шепнеха си присъстващите един на друг.

— О, Имир! — изрева кралят. — Тази нощ говорих с Епемитрий! Той ме повика в съня ми и аз тръгнах по дълъг каменен коридор, по стените на който бяха изгравирани старите богове. След това слязох по стълба, по стъпалата на която бяха издълбани образи на Сет и накрая влязох в една крипта, а в нея имаше гробница с образа на феникс върху нея...

— В името на Митра, кралю, замълчи! — извика върховния жрец на Митра с пребледняло лице.

Конан отметна глава както лъвът отмята гривата си и в гласа му прозвучаха ниските тонове на разгневен лъв:

— Да не съм роб, че да си затварям устата, когато ми заповядаш?

— Не, не, господарю! — Върховният жрец трепереше, но не от страх пред кралския гняв. — Не исках да те обидя. — Той се наведе над Конан и му заговори със шепот, който стигаше само до ушите на Конан.

— Господарю, става дума за нещо, което е извън възможностите на човека да го разбере. Само най-посветените измежду служителите знаят за черния каменен коридор, издълбан от неизвестни ръце в черното сърце на планината Голамира, както и за охраняваната от феникс гробница, където Епемитрий лежи вече петнайсет века. И оттогава никой смъртен не е влизал там, защото избрани от него жреци, след като положили тялото на светеца в криптата, блокирали външния вход към коридора, така че да не може да бъде намерен, затова днес дори висшите жреци не знаят къде се намира. Единствено благодарение на легендата, предавана на подбрани неколцина и ревностно охранявана, най-посветените служители на Митра знаят за това, че тялото на Епемитрий е намерило последен покой в черното сърце на Голамира. Това е едно от тайнствата, на които се основава култа на Митра!

— Не знам с каква магия Епемитрий ме извика при себе си — отговори Конан. — Но аз говорих с него и той беляза меча ми. Защо белегът го прави смъртоносен за демоните, или каква магия се крие зад него, не знам; но макар острието да се счупи в шлема на Громел, остатъкът бе достатъчно дълъг за да промуши онзи ужас.

— Нека да видя меча ти — прошепна жрецът с гърло, което изведнъж бе пресъхнало.

Конан подаде счупеното оръжие и в този момент върховният жрец извика, падайки на колене.

— Нека Митра ни запази от силите на мрака! — промълви той. — Кралят наистина е говорил с Епемитрий тази нощ! На меча му има емблемата на безсмъртния феникс, който вечно ще охранява гробницата му и това е знак, който само Епемитрий може да постави! Бързо дайте свещ! Погледнете отново мястото където кралят казва, че е издъхнал гоблина!

Мястото лежеше в сянката на някакъв параван. Те го избутаха встрани и осветиха пода със свещи. Тишина се спусна върху хората, които наблюдаваха. Миг по-късно някои паднаха на колене, призовавайки Митра, а други избягаха от спалнята с ужасени писъци.

Там, на пода, където бе издъхнало чудовището, като някаква осезаема сянка имаше голямо тъмно петно, което не можеше да се измие: очертанията на съществото бяха ясно очертани от собствената му кръв и тези очертания не бяха на същество, идващо от един

нормален свят. Мрачно и ужасяващо, неговия дух сякаш витаеше над това място, като сянката на един от маймуноподобните богове, които клечат по сенчестите олтари в мрачните храмове из черните земи на Стигия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.